

“मीठे बच्चे – देवता बननु छ भने अमृत पिऊ र पि लाऊ , अमृत पिउने नै श्रेष्ठाचारी बन्छन्।”

परश्वर:- यस समयमा सतयुगी प्रजा के आधारमा तयार भइरहे का छन्?

उत्तर:- जो यो ज्ञानबाट प्रभावित हुन्छन्, धेरै राम्रो... धेरै राम्रो भन्छन् तर पढाइ पढ्दै नन्, मेहनत गर्नु सक्दैनन्, उनीहरू प्रजा बन्छन्। प्रभावित हुनु अर्थात् प्रजा बन्नु। सूर्यवंशी राजा रानी बन्नको लागि त मेहनत गर्नुपर्छ। पढाइमा पूरा ध्यान हुनुपर्छ। याद गरिरह्यौ र अरूलाई पनि याद गराइरह्यौ भने उच्च पद मिल्न सक्छ।

गीत:- तूने रात गाँवाई सोके ...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ- हाम्रो जीवन हीरा जस्तो थियो। अब कौडी जस्तो भइसके को छ। यो त साधारण कुरा हो। सानो बच्चाले पनि बुझ्न सक्छ। बाबाले धेरै सजिलोसँग समझाउनु हुन्छ, जुन सानो बच्चाले पनि बुझ्न सक्छ। सत्य नारायणको कथा सुनाउँदा साना साना बच्चाहरू पनि बस्छन्। तर ती सतसङ्ग आदिमा जति पनि सुनाउँछन्, ती सबै कथा हुन्। कथा कुनै ज्ञान होइन, बनाइएका कथाहरू हुन्। गीताको कथा, रामायणको कथा भिन्न भिन्न शास्त्र हुन्, जसका कथाहरू बसेर सुनाइन्छ। ती सबै हुन् कथाहरू। कथाहरूबाट कुनै फाइदा हुन्छ र? यो हो सत्य नारायणको अर्थात् नरबाट नारायण बन्ने सत्य कथा। यसलाई सुनेर तिम्रो नरबाट नारायण बन्छौ। यो अमर कथा पनि भयो। तिमिले निमनत्रणा दिनछौ- आउनुहोस्, तपाईंहरूलाई अमर कथा सुनाउँछौं अनि अमर लोकमा जान सक्नुहुन्छ। फेरि पनि कसैले बुझ्दैनन्। शास्त्रहरूका कथा सुन्दै आउँछन्। केही पनि पाउँदैनन्। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा जान्छन्, जाउँ दर्शन गरेर आउँ भनेर। महात्माको दर्शन गरेर आऊँ। यसतो एउटा रसमरिवाज चलदै आएको छ। पहिलाका ऋषि मुनिहरूलाई ढोग्दै आएका छन्। सोध, रचयिता र रचनाको कथा थाहा छ? तब भन्छन्- थाहा छैन। अहिले तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो रचयिता र रचनाको कथा त धेरै सजिलो छ। अलफ र बे को कथा हो। प्रदर्शनीमा जो आउँछन् उनीहरूले कथा त ठीकसँग सुन्छन् तर पवित्र बन्न सक्दैनन्। समझन्छन्- यो विकारमा जाने चलन पनि अनादि हो। मन्दिरमा देवताहरूको अगाडि गएर गाउँछन्- हजुर सम्पूर्ण निरविकारी हुनुहुन्छ... फेरि बाहिर आएर भन्छन्- विकारमा जानु त अनादि हो। यो विकार विना दुनियाँ कसरी चलछ? लक्ष्मी-नारायण आदिका पनि त बच्चाहरू थिए नि, यसतो भनिदिन्छन् त्यसैले यसतालाई के भन्ने? मनुष्यको पदवी त दिन सकिन्न। देवताहरू पनि त मनुष्य थिए, कति सुखी थिए लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा? तिम्रो बच्चाहरूलाई बाबाले अति सहज कुरा बताउनु हुन्छ, अवश्य यहाँ नै स्वर्ग थियो। लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। चित्र पनि छ, यो त सबैले मान्छन्- सतयुगमा उनीहरूको राज्य थियो। त्यहाँ कोही दुखी थिएन, सम्पूर्ण निरविकारी थिए, उनीहरूका मन्दिर पनि ठूला ठूला बनेका थिए। उनीहरू ५ हजार वर्ष पहिला थिए। अहिले उनीहरू छैनन्। अहिले त कलियुगको अनन्त्य हो। मनुष्यले आपसमा लडाईं झगडा गरिरहन्छन्। भगवान त माथि नै रहनु हुन्छ निरविकारमा। वास्तवमा हामी आत्माहरू पनि त्यहीँ रहन्छौं, यहाँ पारट खेलन आउँछौं। पहिला हामी लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा थियौं। त्यहाँ धेरै सुख, आनन्द थियो। फेरि हामीलाई ८४ जनम लिन पर्यो। ८४ को चक्रको गायन पनि गरिन्छ। हामीले सूर्यवंशमा १२५० वर्ष राज्य गर्यौं। त्यहाँ अथाह सुख थियो, सम्पूर्ण निरविकारी थियौं, हीरा जहारतका महल थिए। हामीले राज्य गर्यौं फेरि ८४ जनम लिन आउनु पर्यो। यो विश्वको इतिहास-भूगोलको चक्र घुमिरहन्छ। आधा कल्प सुख थियो। राम राज्यमा थियौं फेरि मनुष्यहरूको वृद्धि हुँदै गयो। सतयुगमा ९ लाख थिए। सत्य युगको अनन्त्यमा वृद्धि भएर ९ लाखबाट २ करोड हुन पुग्यो, फेरि पनि १२ जनम त्रेतायुगमा धेरै सुख चैनमा थियौं। एउटै धर्म थियो। फेरि के भयो? फेरि रावण राज्य सुरु भयो। रामराज्य फेरि रावण राज्य। हेर, धेरै सहज रीतिले समझाउँछु। साना साना बच्चाहरूलाई पनि यसरी बताउनु पर्छ, फेरि के भयो? ठूला ठूला सुन र हीरा जहारतका महलहरू भूकम्पमा जमिनमुनि पुरिए। विकारी बन्नाले नै भूकम्प गयो। फेरि रावण राज्य सुरु भयो।

पवित्रबाट अपवित्र भयो। भनछन् पनि- सुनको लंका भित्र गयो। केही त बच्चेको हुनुपरछ नि, जसबाट फेरि मन्दिर आदि बनाए। भक्ति मार्ग सुरु भयो, मनुष्य विकारी हुन लागे। फेरि रावण राज्य सुरु भए पछि आयु पनि कम हुन गयो। हामी निरविकारी योगीबाट विकारी भोगी बन्यौं। यथा राजा रानी तथा परजा, सबै विकारी बने। यो कथा भन्ने कति सजिलो छ। साना साना बच्चीहरूले पनि यसतो कथा सुनाए भने ठूला ठूला मानिसहरू झुकछन्। अहिले बाबा बसेर सुनाउनु हुन्छ, उहाँ नै ज्ञानको सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ। द्वापरमा भोगी पतित बन्यौं फेरि अरू धर्म पनि सुरु हुँदै गयो। अमृतको जुन नशा थियो त्यो समाप्त भयो। लडाईं झगडा हुन लाग्यो। द्वापरदेखि हामी गिर्यौं, कलियुगमा हामी अझ विकारी पनि बन्यौं। ढुङ्गाका मूर्तिहरू बनाइरह्यौं, हनुमान, गणेशको....। पतथरबुद्धि भएपछि पतथर कै पूजा गर्न लाग्यौं। समझनथ्यौं- भगवान ढुङ्गा आदिमा हुनुहुन्छ। यसतै गरदा गरदै संसारको यसतो हालत हुन गयो। अब फेरि बाबा भननुहुन्छ- विष छोडेर अमृत पिएर पवित्र बन, फेरि राजाई लेऊ। विष छोड्यौं भने फेरि तिमी मनुष्यबाट देवता बनछौ। तर विष छोड्दैनन्। विषको लागि कति पिट्छन्, दुःख दिनछन्, त्यसैले त दरौपदीले पुकारिन्नि। तिमीले बुझ्ने काछौ- अमृत नपिइकन हामी कसरी देवता बनन सक्छौ? सत्ययुगमा त रावण नै हुँदैन। बाबा भननुहुन्छ- श्रेष्ठाचारी नबने समस्त सवर्गमा आउन सक्दैनौ। जो श्रेष्ठाचारी थिए उनीहरू अहिले भ्रष्टाचारी बनेका छन्। फेरि अब अमृत पिएर श्रेष्ठाचारी बननु छ। बाबा भननुहुन्छ- मलाई याद गर। के गीतालाई बिरसिसक्यौ? गीता रचे- मैले, नाम राखिदिए कृष्णको। यी लक्ष्मी-नारायणलाई राजाई कसले दियो? अवश्य भगवानले नै दिनु भयो। अघिल्लो जनममा भगवानले राजयोग सिकाउनु भयो, फेरि नाम राखिदिए कृष्णको। त्यसैले समझाउने अभ्यास गर्नुपरछ। अत्यन्त सहज कथा छ। बाबालाई कति समय लाग्यो? आधा घण्टामा यति सजिलो कुरा पनि बुझ्न सक्दैनन्, त्यसैले बाबा भननुहुन्छ- केवल एउटा सानो कथा बसेर कसैलाई बुझाऊ। हातमा चित्र लेऊ। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य, फेरि तर्तामा राम-सिताको राज्य। फेरि द्वापरमा रावणको राज्य भयो। कति सजिलो कथा छ। अवश्य पहिला हामी देवता थियौं फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्यौं। आफूलाई देवता नमान्नाको कारण हिन्दु भनिदिनछौं। धर्म श्रेष्ठ, कर्म श्रेष्ठबाट धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट बनेका छौं। यसरी साना साना बच्चीहरूले बसेर भाषण गरे भने सारा सभा छक्क परछ।

बाबाले सबै सेन्टरकालाई सुनाउँदै हुनुहुन्छ। यो कुरा ठूला ठूलाले सिकदैनन् भने साना साना कुमारीहरूलाई सिकाऊ। कुमारीहरूको नाम पनि छ। दिल्ली, मुम्बईमा धेरै राम्रा असल कुमारीहरू छन्। पढे लेखे काछन्। उनीहरू त खडा हुनुपरछ। कति काम गर्न सक्छौ! यदि कुमारीहरू तयार हुने हो भने नाम परख्यात हुन्छ। जो धनवान घरका छन्, उनीहरूले मुश्किलले हिममत गरछन्। धनको नशा हुन्छ नि। दाइजो आदि पाइनछ फेरि त पुगिहाल्यो। कुमारीहरूले बिहे गरेर कालो मुख पारिदिनछन् अनि सबैको अगाडि झुकिरहनुपरछ। बाबाले कति सहजै समझाउनु हुन्छ। तर पारसबुद्धि बन्न खयाल नै आउँदैन। हेर, जसले पढ्दैनन् उनीहरू पनि आजकल एम.पी., एम.एल.ए. आदि बनेका छन्। पढाइबाट त के के बन्न सकिन्छ! यो पढाइ त धेरै सजिलो छ। गएर अरूलाई पनि सिकाउनु परछ। तर श्रीमत्ता चलदैनन् भने पढ्दा पनि पढ्दैनन्। धेरै राम्रा राम्रा कुमारीहरू छन् तर आफ्नै नशा चढेको छ। अलिकति काम गरे भने समझनछन्- मैले त धेरै काम गरेँ। अब त धेरै काम गर्नुछ। आजकल कुमारीहरू फेशन गर्न मै लागिरहन्छन्। त्यहाँ त नै चुरल शृंगार हुन्छ। यहाँ त कति कृत्रिम शृंगार गरछन्। केवल केश बनाउनमा नै कति पैसा खर्च गरछन्। यो हो मायाको आडम्बर। फल अफ माया रावण राज्य, फेरि राइज अफ रामराज्य। अब मायाको रामराज्य स्थापना हुँदैछ। तर तिमीले मेहनत त गर्नुपरछ नि। तिमी के बनछौ? यदि पढ्दैनौ भने त्यहाँ गएर पाई पैसाको परजा बनछौ। आजकलका ठूला ठूला मानिसहरू सबै त्यहाँ परजामा आउँछन्। धनवानहरू केवल राम्रो छ, राम्रो छ भनेर आफ्नै धनदामा लाग्छन्। धेरै राम्रोसँग प्रभावित हुन्छन् तर के भयो त? आखिर के हुन्छ? त्यहाँ गएर परजा बनछन्। प्रभावित हुनु अर्थात् परजा बन्नु। जसले मेहनत गरछ ऊ रामराज्यमा आउँछ। ज्ञान त धेरै सजिलो छ। यो कथाको नशामा कोही रह्यो भने बेडा पार हुन्छ। हामी शान्तिधाममा जान्छौं फेरि सुखधाममा आउँछौं। याद गर्नु र गराउनु छ, अनि मात्रै उच्च पद पाउँछौं। ध्यान पढाइमा दिनु छ। चित्र हातमा होस्। जसरी बाबाले जब लक्ष्मी-नारायणको पूजा

गरथे तब चित्र पकेटमा हुन्थ्यो। चित्र साना पनि छन्, लकेटमा पनि छन्। त्यसमा समझाउनु छ। यहाँ हुन्छन् बाबा, उहाँ बाट वरसा मिलिरहेको छ। अब पवित्र बन, बाबालाई याद गर। कति ज्ञान छ यी ब्याजहरूमा। यसमा सारा ज्ञान छ। यसद्वारा समझाउनु धेरै सजिलो हुन्छ। सेकेण्डमा बाबाबाट स्वरगको जीवन-मुक्तिको वरसा। जसले पनि समझाउँछ भने जीवनमुक्ति पदको अधिकारी बनन्छ। बाँकी पढाइ अनुसार उच्च पद पाउँछन्। स्वरगमा त आउँछन् नि। पछि नै भए पनि आउँछन् त सही। वृद्धि त हुनु नै छ। देवी-देवता धर्म उच्च छन्, त्यो पनि त बनन्छ नि। पर्जा त लाखौं बनन्छन्। सूर्यवंशी बन्न मूमेहनत छ। सेवा गर्नेहरूले नै उच्च पद पाउँछन्। उनीहरूको नाम प्रसिद्ध छ—कुमारका छिन्, जनक छिन्, राम्रोसँग सेन्टर समहालिरहेका छन्। कुनै खिटपिट छैन।

बाबा भन्छन्—नराम्रो नहेर, नराम्रो नबोल। फेरि पनि यसतै कुरा गरिरहन्छन्। यसताहरू गएर के बनन्छन्? यति सजिलो सेवा पनि गर्दैनन्। स-साना बच्चीहरूले पनि यसलाई बुझाउन सक्छन्, सुनाउन सक्छन्। बाँदर सेना पनि प्रख्यात छ। सीताहरू जो रावणको जेलमा परेका छन् उनीहरूलाई छुटाउनु छ। कथाहरू त कसता कसता बनाइदिएका छन्। यसरी कसैले भाषण गर्नुपर्छ। केवल भन्छन्—फलानो धेरै प्रभावित भयो। सोध—तपाईं के बनन चाहन्छन्? केवल अरूलाई भन्छन्—यिनीहरूको ज्ञान धेरै राम्रो छ। आफूले भने केही पनि बुझ्दैनन्, यसबाट के फाइदा? अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) पारस बुद्धि बन्नको लागि पढाइमा पूरा पूरा ध्यान छ। श्रीमत अनुसार पढ्नु र पढाउनु छ। हृदको धनको नशा, फेशन आदि छोडेर यस बेहद सेवामा लाग्नु छ।

२) हियर नो इभिल, सी नो इभिल... कुनै पनि व्यर्थ कुरा गर्नु छैन। कसैसँग प्रभावित हुनुहुँदैन। सबैलाई सत्य नारायणको छोटो कथा सुनाउनु छ।

वरदानः— ज्ञानको लाइट-माइटद्वारा आफ्नो भाग्य जगाउने सदा सफलतामूर्त भव जुन बच्चाहरूले ज्ञानको लाइट-माइटद्वारा आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेर पुरुषार्थ गरन्छन्, उनीहरूलाई सफलता अवश्य प्राप्त हुन्छ। सफलता प्राप्त हुनु पनि भाग्यको निशानी हो। ज्ञानवान् बन्न नै भाग्य जगाउने साधन हो। ज्ञान केवल रचयिता र रचनाको मात्र होइन, ज्ञानवान् अर्थात् हर संकल्प, हर शब्द र हर एक कर्म ज्ञान स्वरूप होस् तब सफलतामूर्त बनछौ। यदि पुरुषार्थ सही हुँदाहुँदै पनि सफलता देखिदैन भने यही समझनु पर्छ—यो असफलता होइन, परिपक्व बन्न साधन हो।

सलोगनः— नयारा बनेर कर्म नदरिद्वारा कर्म गरायौ भने कर्मातीत स्थितिको अनुभव सहजै गर्न सक्छौ।